

Sygn. akt IV KK 245/22

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 września 2022 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **M. W.**,

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w C.

z dnia 13 stycznia 2022 r., sygn. akt VII Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w C.

z dnia 2 marca 2021 r., sygn. akt XI K [...],

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 3 marca 2021 r. (sygn. akt XI K [...]) M. W. został uznany winnym czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 20 zł każda. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w C. z dnia 13 stycznia 2022 r. (sygn. akt VII Ka [...]).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi:

„ 1. rażąco obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, przez naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.,

1) poprzez brak rzetelnego rozważenia przez Sąd Okręgowy w C., VII Wydział Karny Odwoławczy zawartego w apelacji oskarżonego (skazanego) zarzutu względem art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i zastąpienie jej dowolną oceną dowodów w odniesieniu do oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, w szczególności co do faktu, że w dniu 22.09.2015 r. nie otrzymał od D. S. żadnych pieniędzy a ponadto:

- uznaniem za wiarygodne zeznania świadków D. S. i B. B., w zakresie jakim obciążają oni oskarżonego (skazanego), podczas gdy D. S., jako radca prawny, powziął wiedzę o sfałszowanych dokumentach a następnie wykorzystując te dokumenty wszczął procedurę windykacyjną wobec I. S.. Niniejsze postępowanie dyscyplinarne w sprawie sygn. akt O SD [...] prowadzonej przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ORIP w O. przeciwko D. S. w dniu 22 marca 2022 r. zostało umorzone z powodu, zaprzestania wykonywania zawodu, a co za tym idzie pominięcie okoliczności i dowodów świadczących o braku sprawstwa zarzucanego oskarżonemu czynu, a w szczególności nie uznanie dowodów potwierdzających spłatę zobowiązania w formie przelewów, podczas gdy te osoby miały uzasadniony interes, aby pomówić oskarżonego,

- odmówieniem wiarygodności zeznaniom świadka A. P. w zakresie okoliczności naniesienia parafy na drugiej stronie umowy przeniesienia wierzytelności.

- nieuwzględnienie dowodu w postaci zeznań A. P. co do sytuacji związanej z przeniesieniem na D. S. wierzytelności z weksla w drodze indosu, jej wiedzy, co do skutków prawnych indosu.

2) Rażąco naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

poprzez brak rzetelnego rozważenia przez Sąd Okręgowy zawartego w apelacji oskarżonego (skazanego) zarzutu obrazy przez Sąd Rejonowy art. 170 k.p.k. polegającego na oddaleniu przez Sąd meriti wniosków dowodowych:

- a) z wyciągu z rachunku bankowego D. S. oraz wyciągurachunku inwestycyjnego jego osoby z domu maklerskiego B. z drugiej połowy 2015 roku.
- b) z zarzutów od nakazu zapłaty w sprawie Sądu Rejonowego w C. sygn. I Nc [...]. którego to uchybienia Sądu Okręgowego emanacją jest uznanie, iż Sąd nie dostrzegł nieprawidłowości w zaniechaniu przeprowadzenia przez Sąd I instancji dowodu, albowiem niczego by do sprawy nie wniosły. podczas, gdy zgodnie z art. 433 § 2 k.p.k. analiza przedmiotowego zarzutu doprowadziłaby Sąd Okręgowy do trafnego i odmiennego od przyjętego, wniosku, że oddalenie w/w wniosków dowodowych zaniechało doprowadzenia do prawdy materialnej, gdyż dokumenty te potwierdzały zwrot przez oskarżonego (skazanego) kolejnych kwot na poczet zobowiązania z weksla z dnia 22.09.2015 r. ponad kwotę 44 000 zł, które to łączne uchybienia Sądu Okręgowego wskazane w uzasadnieniu do wyroku z dnia 13 stycznia 2022 r. (strona 10-14), winny być zgodnie z art. 433 § 2 k.p.k. kompleksowo rozważone i w zakresie przedmiotowych zarzutów doprowadziłyby Sąd II Instancji do prawidłowego i odmiennego wniosku, iż skazany wskazał w realny sposób naruszenia art. 7 k.p.k., jak również skutki takiego naruszenia, zaś kontrola odwoławcza w przedmiotowej sprawie była niepełna, w szczególności Sąd Okręgowy w C. nie odniósł się do zarzutu względem oceny dowodu w kontekście art. 7 k.p.k. w odniesieniu do oceny wyjaśnień oskarżonego oraz w zakresie przyznania wiarygodności zeznaniom D. S..”

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o:

- 1) uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w C. oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w C. i uniewinnienie oskarżonego M. W. od zarzucanych mu czynów,

ewentualnie

2) uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w C. oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w C. i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

ewentualnie

3) uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w C. i przekazanie sprawy sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zarzuty kasacyjne dotyczą rzekomej nieprawidłowej, a co za tym idzie niezgodnej ze standardami wyznaczanymi przez procedurę karną analizy zarzutów apelacyjnych dotyczących naruszenia art. 7 k.p.k. oraz art. 170 k.p.k. Sąd odwoławczy odnosił się do każdego z nich w uzasadnieniu wyroku. W odniesieniu do zeznań świadka D. S. uznał jego wersję o braku księgowania wpływów gotówkowych do spółki Kompensator za wiarygodną (miało to odbywać się z powodu planowanego udzielenia skazanemu pożyczki). Wskazał także na korespondencję mailową pomiędzy oskarżonym a świadkiem, która miała świadczyć o celu czynienia dodatkowych zabezpieczeń pożyczki w postaci przelewów wierzytelności wobec osób trzecich. Sąd omawia szczegółowo wszelkie dokumenty związane z zabezpieczeniem pożyczki. Podobnie Sąd zrekapitulował sposób oceny nagranej rozmowy telefonicznej pomiędzy skazanym a świadkiem, z której wynika jednoznacznie, że skazany potwierdzał okoliczność udzielenia pożyczki i innych elementów stanu faktycznego. W konkluzji Sąd odwoławczy w sposób rozbudowany argumentował, dlaczego zeznania D. S. korespondują ze zgromadzonymi w sprawie dokumentami.

W zakresie rozważań o braku dopuszczenia dowodu z wyciągu z rachunku bankowego D. S., Sąd odwoławczy wyjaśnił, że nie miałyby one znaczenia z uwagi

na chronologię wpłat dokonywanych przez skazanego. Ponadto zasadnie Sąd zauważył, że gdyby wpłat było więcej, to wystarczające byłoby przedłożenie ich dowodów przez skazanego (tak jak uczynił to w odniesieniu do części), którymi musiał dysponować, gdyby takowych dokonywał.

Wywody Sądu odwoławczego są bardzo obszerne, wręcz ponadstandardowe. Spowodowane było to zapewne niezwykle złożonym charakterem sprawy i mozaiką wzajemnych finansowych relacji jej uczestników. Sąd odwoławczy dostrzegając, że w istocie cała apelacja sprowadza się do kwestionowania sposobu oceny zgromadzonych dowodów nie poprzestał jedynie na wyrażeniu akceptacji sposobu argumentacji Sądu I instancji, ale krok po kroku prowadzi w uzasadnieniu po meandrach skomplikowanych relacji pomiędzy skazanym, a pozostałymi sposobami. Dzięki temu po lekturze orzeczenia Sądu odwoławczego ma się wrażenie rzetelnie wyjaśnionej sprawy i wszelkich wątpliwości. Trudno doszukiwać się tutaj rażącego naruszenia wskazanych w kasacji przepisów procesowych. Lektura samej kasacji nie pozwala na odnalezienie w tym przedmiocie jakichkolwiek przełomowych argumentów. Skarżący na kilku stronach przedstawia swoją wersję wydarzeń i własną ocenę złożonych relacji finansowych. Jednak to zdecydowanie za mało, by wykazać spełnienie podstawowej przesłanki skutecznej kasacji, tj. zaistnienia rażącego błędu w stosowaniu prawa procesowego, które dodatkowo miało istotny wpływ na treść orzeczenia. Autor kasacji nawet nie stara się powiązać konkretnych wypowiedzi Sądu odwoławczego z wniesioną wcześniej apelacją i jej zarzutami. Trudno zatem merytorycznie odnieść się do wyводу kasacji.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

[as]